

დანიელის წიგნი — ას მეთხუთმეტე ნომერი

საბოლოო თაობის წინასწარმეტყველური მახასიათებლების გამოვლენა

Jeff Pippenger

2024-03-04

იმ ხალხის უკანასკნელ თაობაში, რომელსაც გვერდს უვლიან, გამოიკვეთება გარკვეული წინასწარმეტყველური ნიშნები. ამგვარად, ისინი იქცევიან იქედნეთა მოდგმად, რადგან ჩამოიყალიბეს სატანის ხასიათი. ისინი მრუშთა თაობა არიან, რადგან დაუმყარებიათ გაუწმინდურებელი კავშირები ღვთის მტრებთან. მათ მიაღწიეს იმ მდგომარეობას, როდესაც ხედავენ, მაგრამ ვერ იგებენ; ესმით, მაგრამ ვერ აღიქვამენ, რადგან მოუქცევლნი არიან, რაც წარმოდგენილია იმით, რომ მათი გულები გასუქდა. მოსემ პირველად სწორედ ამ მოვლენას მიმართა.

და მოსემ მოუწოდა მთელ ისრაელს და უთხრა მათ: თქვენ იხილეთ ყოველივე, რაც უფალმა თქვენს თვალწინ მოიმოქმედა ეგვიპტის ქვეყანაში ფარაონის, ყველა მისი მსახურისა და მთელი მისი ქვეყნის მიმართ; ის დიდი გამოცდები, რომლებიც თქვენმა თვალებმა იხილეს, ნიშნები და ის დიდი სასწაულები. მაგრამ უფალს დღემდე არ მოუცია თქვენთვის გული შესაცნობად, თვალები სახილველად და ყურები სასმენად. მეორე რჯული 29:2-4.

ლაოდიკიური ფენომენის — ხილვისა და სმენის — პირველად მოხსენიებისას, ის, რისი ხილვაც ღვთის ხალხს არ ძალუძს, მათი სამირკვლოვანი ისტორიის ნიშნები და სასწაულებია. იერემია ამ ფენომენს უკანასკნელ დღეებში „უგუნური ქალწულების“ თვისებად განსაზღვრავს და მას უგუნური ქალწულების მიერ სამი ანგელოზის უწყებათა მიღებაზე უარის თქმის გამოხატულებად წარმოაჩენს, რაც იწყება პირველი ანგელოზის მოწოდებით, რომ ეშინოდეთ შემოქმედი ღმერთისა. ამ ურჩობის გამო ისინი გვიან წვიმას არ იღებენ.

აუწყეთ ეს იაკობის სახლს და გამოაცხადეთ იგი იუდაში, თქვით: ისმინეთ ახლა ეს, უგუნურო ხალხო და განუკითხავო; რომელთაც თვალები გაქვთ და ვერ ხედავთ, რომელთაც ყურები გაქვთ და ვერ გესმით: ნუთუ ჩემი არ გეშინიათ? ამბობს უფალი. ნუთუ არ ძრწით ჩემს წინაშე, მე რომ ქვიშა დავუდგინე ზღვას საზღვრად მარადიული განჩინებით, რათა ვერ გადაღახოს იგი? და თუმცა მისი ტალღები ბოზოქრობენ, მაინც ვერ სძლევენ; თუმცა ღრიალებენ, მაინც ვერ გადმოვლენ მასზე. მაგრამ ამ ხალხს განდგომილი და ურჩი გული აქვს; განდგნენ და წავიდნენ. არც ამბობენ თავიანთ გულში: გვეშინოდეს ახლა უფლისა, ჩვენი ღმერთისა, რომელიც გვაძლევს წვიმას, ადრეულსაც და გვიანსაც, თავის დროზე; რომელიც გვინახავს მკისათვის დადგენილ კვირებს. თქვენმა ურჯულოებებმა განარიდეს ესენი თქვენგან, და თქვენმა ცოდვებმა დაგაკავათ კეთილი. იერემია 5:20-25.

ეზეკიელი მათ, ვინც ამჟღავნებს იმ ნიშნებს, რომელნიც წარმოდგენილია როგორც ხედვა და არა გაგება, ამბოხებულ სახლად განსაზღვრავს. ისინი ამბოხებული სახლია, რომელიც არ ინებებს იხილოს თავისი საფუძვლების ისტორია; ისინი არიან უგუნური

ქალწულნი, მოუქცეველნი, რადგან უარყოფენ პირველი ანგელოზის უწყებას, რაც ნიშნავს ყველას უარყოფას, ვინაიდან თუ პირველ ანგელოზის უწყებას არ მიიღებ, ვერც მეორეს მიიღებ და ვერც მესამეს. ამ მდგომარეობაში გვიანი წვიმა შეკავებულია ამ ქალწულთაგან გვიანი წვიმის ჟამს. მას შემდეგ, რაც იესომ ეს ნიშან-თვისება თავის თხრობაში განიხილა, მან შემდეგ მთესვარის იგავის წარმოდგენაზე გადაინაცვლა.

ხოლო ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და გაეგონა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ გაიგონეს. ამიტომ ისმინეთ მთესველის იგავი. როდესაც ვინმე ისმენს სასუფეველის სიტყვას და ვერ იგებს მას, მაშინ მოდის ბოროტი და იტაცებს იმას, რაც მის გულში იყო დათესილი. ეს არის იგი, ვინც გზის პირას მიიღო თესლი. ხოლო ვინც ქვიან ადგილებში მიიღო თესლი, ის არის, ვინც ისმენს სიტყვას და მყისვე სიხარულით იღებს მას; მაგრამ ფესვი არა აქვს თავის თავში და მხოლოდ დროებით რჩება; რადგან როცა სიტყვის გამო გასაჭირი ან დევნა დგება, მაშინვე ცდება. ხოლო ვინც ეკლებში მიიღო თესლი, ის არის, ვინც ისმენს სიტყვას; და ამ სოფლის საზრუნავი და სიმდიდრის სიცრუე ახშობს სიტყვას, და იგი უნაყოფო ხდება. ხოლო ვინც კარგ მიწაში მიიღო თესლი, ის არის, ვინც ისმენს სიტყვას და იგებს მას; იგი ნაყოფსაც გამოიღებს და მოიტანს: ზოგი ასმაგს, ზოგი სამოცმაგს, ზოგი ოცდაათმაგს. სხვა იგავიც უთხრა მათ და თქვა: ცათა სასუფეველი ჰგავს კაცს, რომელმაც თავის ყანაში კარგი თესლი დათესა; მაგრამ როცა ადამიანებს ეძინათ, მოვიდა მისი მტერი, ხორბალს შორის ღვარძლი დათესა და წავიდა. ხოლო როდესაც ჯეჯილი ამოვიდა და ნაყოფი გამოიღო, მაშინ ღვარძლიც გამოჩნდა. მაშინ სახლის პატრონის მონები მივიდნენ და უთხრეს მას: ბატონო, განა კარგი თესლი არ დათესე შენს ყანაში? მაშ, საიდან აქვს მას ღვარძლი? ხოლო მან უთხრა მათ: ეს მტრის ჩადენილია. მაშინ მონებმა უთხრეს მას: გნებავს, რომ წავიდეთ და ამოვგლიჯოთ იგი? ხოლო მან თქვა: არა, რათა ღვარძლის ამოგლეჯისას ხორბალიც არ ამოაძროთ მასთან ერთად. აცადეთ ორივეს ერთად ზრდა მკამდე; და მკის ჟამს ვეტყვი მომკვლეებს: ჯერ შეკრიბეთ ღვარძლი და შეკარით კონებად, რათა დაიწვას; ხოლო ხორბალი შეაგროვეთ ჩემს ბედელში. მათე 13:16–30.

უგუნურნი არიან ღვარძლნი, ხოლო ბრძენნი — ხორბალი. ათი ქალწულის იგავში ზეთის ქონა არის ის, რაც ამჟღავნებს განსხვავებას ამ ორ კლასს შორის; ხოლო ხორბლისა და ღვარძლის შემთხვევაში ეს დაფუძნებულია იმაზე, ესმით თუ არა თესლი, რომელიც არის სიტყვა. მოსეს მიერ იმ კლასის პირველი ხსენება, რომელიც ვერ იხილავს და, მაშასადამე, ვერ გაიგებს, იმ უწყებას, რომელიც გასაგები უნდა იყოს, საფუძველმდებარე ისტორიის ნიშნებსა და სასწაულებთან აკავშირებს. ელენ უაითის მიერ ურჩი სახლის სიბრძნის ელემენტების უკანასკნელი წინასწარმეტყველური მითითება განსაზღვრავს, რომ თვალები, რომელთაც კურთხევა ჰქონდათ ეხილათ ის, რის ხილვასაც ყველა მართალი კაცი ნატრობდა, მილერიტული მოძრაობის ისტორია იყო.

„1840–1844 წლებში მიცემული ყველა უწყება ახლა ძალით უნდა იქნეს წარმოდგენილი, რადგან მრავალი ადამიანია, რომლებმაც ორიენტირი დაკარგეს. ეს

უწყებანი ყველა ეკლესიას უნდა მიეწოდოს.

„ქრისტემ თქვა: ‘ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს’ [მათე 13:16, 17]. ნეტარ არიან თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც იხილებოდა 1843 და 1844 წლებში.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 436, 437.

იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოაჩენს, ხოლო იმათ შესახებ პირველი მოხსენიება, რომელთაც თვალები აქვთ, მაგრამ ვერ ხედავენ და ვერ იგებენ, და უკანასკნელი მოხსენიება მიუთითებს, რომ ურჩი სახლის ფუძემდებლური ისტორია არის ის, რაც არ ჩანს და ამიტომ უარყოფილია, და ამგვარად უგუნურებს ხელს უშლის გვიანი წვიმის შეცნობაში. 1840–1844 წლების ისტორია წინასახედ იქნა წარმოდგენილი ძველი ისრაელის ეგვიპტური მონობიდან გამოხსნით. ძველი ისრაელის მარცხმა, რომ საწყისი გამოცდის პროცესი გაეწყო, ისინი კადემამდე მიიყვანა, სადაც მათ ათი მზვერავის ცრუ ცნობა მიიღეს და ახალი მეთაური აირჩიეს, რათა უკან, ეგვიპტეში, დაებრუნებინათ ისინი. ორმოცი წლის შემდეგ ისინი კვლავ კადემში იქნენ მიყვანილნი, და მოსემ დაარღვია, როცა კლდეს მეორედ დაჰკრა.

თუმცა მოსემ ვერ გაამართლა, იესო ნავეს ძე მაინც განაგრძობდა მათ შეყვანას აღთქმულ ქვეყანაში. კადემში უკანასკნელ გამოცდას მძიმე ამბოხება ახლდა თან, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოსახავს; და ათი მზვერავის ამბოხება კადემში ორმოცი წლის დასაწყისში, ისევე როგორც ორმოცი წლის დასასრულსაც, კადემში მომხდარ დიდ ამბოხებასაც გამოსახავს. მიუხედავად ამისა, მოსეს ამბოხების მიუხედავად კადემში, აღთქმულ ქვეყანაში შესვლის ხილვა აღარ გადაიღო.

1863 წლის ამბოხში, რომელმაც 1888 წლის გაძლიერებულ ამბოხამდე მიიყვანა, რომელმაც 1919 წლის კიდევ უფრო გაძლიერებულ ამბოხამდე მიიყვანა, და რომელიც 1957 წლის ამბოხით დაგვირგვინდა, იესომ ლაოდიკიური ადვენტიზმი კვლავ კადემში დააბრუნა. მან ისინი დააბრუნა იმ ისტორიაში, სადაც მესამე ანგელოზი მოვიდა და დაიწყო გამოცდის პროცესი, რომელმაც საბოლოოდ გამოავლინა 1863 წლის ამბოხი და ლაოდიკეის უდაბნოში ხეტიალის განდევნა. მესამე ანგელოზი ლაოდიკიური ადვენტიზმის დასასრულის ისტორიაში შევიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც ჩამოვიდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი, რომელიც მესამე ანგელოზია. შემდეგ მან გამოაცხადა, რომ ბაბილონი დაეცა, როგორც ნიმროდის კოშკის დამხობით წინასახედ იყო ნაჩვენები, როდესაც ნიუ-იორკის ქალაქის კოშკები ჩამოინგრა.

„მესამე ანგელოზის უწყება ვერ იქნება გაგებული; ნათელს, რომელიც თავის დიდებით გაანათებს დედამიწას, ცრუ ნათლად მიიჩნევენ ისინი, ვინც უარს ამბობენ იარონ მისი მზარდი დიდების გზით.“ Review and Herald, May 27, 1890.

როგორც ძველ ისრაელთან იყო, ასევეა თანამედროვე ისრაელთანაც. თაობა, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს მოესწრო, უკანასკნელი თაობაა. იესომ ლუკას სახარების ოცდამეერთე თავში თქვა, რომ „ეს თაობა“, და მან ეს თაობა განსაზღვრა, როგორც ისინი, ვინც ცხოვრობენ მაშინ, როდესაც ცა და დედამიწა გადაივლიან, რაც ხდება მეორედ მოსვლისას. ის თაობა, რომელიც იცოცხლებს ქრისტეს დაბრუნების ხილვამდე, ამოიცნობს ნიშანს, რომელიც დაუმტკიცებს მათ, რომ ისინი უკანასკნელი თაობა არიან. მათ ეცოდინებათ და გაიგებენ, რომ სწორედ ისინი არიან ისინი, ვინც ცხოვრობენ მაშინ, როცა „ყოველი ხილვის აღსრულება“ აღარ არის „გაჭიანურებული“.

როცა იესო მოწაფეებთან ერთად ტაძრიდან გამოდიოდა, მათ ჰკითხეს მას, განემარტა, რას გულისხმობდა ტაძრის განადგურების შესახებ თავისი აღწერით. ეს საუბარი წარმოადგენდა იმ საუბარს, რომელსაც მისი მოწაფეები წარმართავენ უკანასკნელ თაობაში. მოწაფეებს სურდათ გაეგოთ, რას გულისხმობდა იგი, როცა განმეორებით ასწავლიდა, რომ ლაოდიკიელი ადვენტისტური ეკლესია უნდა წაიხვეტოს მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს, როგორც იქ მყოფი თავყვანისმცემლები ამოინთხევიან მისი პირიდან და აღარ არიან ისინი, ვინც მის ნაცვლად ლაპარაკობენ.

მოწაფეთათვის პასუხის გაცემისას იესომ აღწერა იერუსალიმის განადგურება და მას შემდგომ განვითარებული ისტორია, თვით სამყაროს დასასრულამდე. მას შემდეგ, რაც მეცხრამეტე მუხლამდე ისტორიული მიმოხილვა წარმოადგინა, იგი შემდეგ იერუსალიმის განადგურებას ეხება — განადგურებას, რომელიც შეიძლებოდა ჯვარზე მომხდარიყო, მაგრამ ღვთის წყალობითა და სულგრძელებით დაახლოებით ორმოცი წლით გადაიდო. ორმოცი წლის დასასრულს იქნებოდა ნარჩომი, რომელიც განადგურებას გადაურჩებოდა, მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ისინი ცნობდნენ ნიშანს, რომელიც მან შემდეგ მისცა.

ძველი ისრაელის დასაწყისში იყო ორმოცწლიანი პერიოდი, რომელიც დაიწყო ათი მზვერავის ამბოხებაზე გამოტანილი განაჩენით, რომლის აღსრულებაც მოსეს შუამდგომლობის გამო ორმოცი წლით გადაიდო. ძველი ისრაელის დასასრულს იყო განაჩენი ჯვრის ამბოხებაზე, რომლის აღსრულებაც ქრისტეს სულგრძელი მოთმინებისა და წყალობის გამო ორმოცი წლით გადაიდო. ორივე ისტორიაში იყო ნატამალი, რომელიც გადარჩა. იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით ასახავს.

იესომ იერუსალიმის დანგრევასთან დაკავშირებულ ნიშანზე ისაუბრა და იგი „შურისგების დღეებად“ განსაზღვრა.

და როდესაც იხილავთ იერუსალიმს ლაშქრებით გარშემორტყმულს, მაშინ იცოდეთ, რომ მოახლოებულია მისი გაპარტახება. მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეეფარონ; და ქალაქის შუაგულში მყოფნი გავიდნენ იქიდან; და სოფლად მყოფნი ნუ შევლენ მასში. რადგან ეს არის შურისგების დღეები, რათა აღსრულდეს ყოველივე, რაც დაწერილია. ლუკა 21:20–22.

„შურისგების დღე“ შვიდი უკანასკნელი წელულია, და სწორედ ამ მიზეზით და უაიტი იერუსალიმის განადგურებას ბოლო დღეებში ღვთის აღმასრულებელ სამსჯავროსთან

აიგივებს.

მოუახლოვდით, ერნო, რათა ისმინოთ; ყური მიუგდეთ, ხალხნო: ისმინოს ქვეყანამ და ყოველმა, რაც მასშია; მსოფლიომ და ყოველმა, რაც მისგან გამოდის. რადგან უფლის რისხვა ყველა ერზეა, და მისი მძვინვარება — მათ ყოველთა ლაშქარზე; მან სრულად მოაკვდინა ისინი, დასაკლავად გადასცა. მათი მოკლულნიც გადაყრილნი იქნებიან, და მათი გვამების სიმყრალე აღზევდება; მთები დადნება მათი სისხლით. და ცის მთელი მხედრობა დაიშლება, და ცანი წიგნის გრაგნილივით შეიგრაგნება; და მთელი მათი მხედრობა ჩამოცვივდება, როგორც ვაზის ფოთოლი ცვივა, და როგორც ლეღვის ხიდან ჩამოვარდნილი ლეღვი. რადგან ჩემი მახვილი ცაში გაიჟღინთება; აჰა, ჩამოვა იდუმეაზე და ჩემი შეჩვენების ხალხზე — სამართლისათვის. უფლის მახვილი სისხლით არის სავსე, ქონით არის გასუქებული, კრავთა და ვაცთა სისხლით, ვერძთა თირკმელთა ქონით; რადგან მსხვერპლი აქვს უფალს ბოცრაში და დიდი ხოცვა — იდუმეის ქვეყანაში. და მარტორქებიც მათთან ერთად დაეცემიან, და ხბორები — ხარებთან ერთად; მათი ქვეყანა სისხლით გაიჟღინთება, და მათი მტვერი ქონით გასუქდება. რადგან ეს არის უფლის შურისგების დღე და საზღაურის წელი სიონის დავისთვის. ესაია 34:1–8.

იესომ თავისი პირველი საჯარო გამოსვლა ნაზარეთში გამართა და თავი მესიის სახით გამოაცხადა. ეს გამოსვლა წინასწარმეტყველურად იმართებოდა პირველი მოხსენიების წესით. მის მიერ არჩეული საკითხავი მიუთითებდა, რომ მისი მსახურება მოიცავდა „უფლის შურისგების დღის“ გამოცხადებას, რაც, ესაიას მიხედვით, ასევე არის „სიონის საქმისათვის საზღაურის წლისა“.

ნაზარეთში დაიწყო ქრისტემ თავისი საჯარო მსახურება და გამოაცხადა თავი მესიად. სწორედ მაშინ ისინი, ვინც მოისმინა მისი სიტყვები, მაგრამ ვერ შეიცნო, მის მოკვლას შეეცადნენ იმით, რომ მთიდან გადაეგდოთ იგი. მისი მსახურების დასაწყისი აღინიშნა იმით, რომ მისი მშობლიური ქალაქის ხალხმა მისი მოკვლა სცადა, ხოლო მისი მსახურების დასასრული იმით, რომ მისმა ხალხმა მართლაც მოკლა იგი. მისი მსახურება მიზნად ისახავდა, თავი მესიად გამოეცხადებინა, რაც იგი გახდა, როდესაც თავისი ნათლობისას იქნა ცხებული. მისი ნათლობისას ზეციური სიმბოლო გარდამოვიდა, რათა დაედასტურებინა მომავალი მესიის შესახებ წინასწარმეტყველების აღსრულება. 1840 წლის 11 აგვისტოს ზეციური სიმბოლო გარდამოვიდა, რათა დაედასტურებინა იმ ისტორიის საცდელი უწყების წინასწარმეტყველება. ხოლო 2001 წლის 11 სექტემბერს ზეციური სიმბოლო გარდამოვიდა, რათა დაედასტურებინა იმ ისტორიის წინასწარმეტყველებული უწყება, რომელიც გვიანი წვიმის უწყებაა.

„სამარიელებთან ორი დღის შრომის შემდეგ, იესომ დატოვა ისინი, რათა გაეგრძელებინა თავისი გზა გალილეისკენ. იგი არ შეყოვნებულა ნაზარეთში, სადაც გაატარა თავისი ყრმობა და ადრეული სიჭაბუკე. იქ, სინაგოგაში, როდესაც მან თავი გამოაცხადა ცხებულად, მისდამი მიღება იმდენად არაკეთილსაიმედო იყო, რომ გადაწყვიტა მოემეხნა უფრო ნაყოფიერი სავანეები, ექადაგა იმ ყურთათვის, რომლებიც მოისმენდნენ, და იმ გულთათვის, რომლებიც მიიღებდნენ მის უწყებას. მან თავის მოწაფეებს განუცხადა, რომ წინასწარმეტყველს პატივი არა აქვს თავის

ქვეყანაში. ეს ნათქვამი გამოხატავს იმ ბუნებრივ თავშეკავებას, რომელიც მრავალ ადამიანს აქვს, აღიაროს რაიმე საოცრად ღირსშესანიშნავი განვითარება იმ პიროვნებაში, რომელიც უშფოთველად ცხოვრობდა მათ შორის და რომელსაც ბავშვობიდანვე ახლოს იცნობდნენ. ამავე დროს, სწორედ ესzelfde ადამიანები შესაძლოა უკიდურესად აღეზნონ უცხოთა და თავგადასავლების მამიებლის პრეტენზიებით.“ წინასწარმეტყველების სული, ტომი 2, 151.

ლუკას ოცდამეერთე თავში ქრისტე ასახელებს ას ორმოცდაოთხ ათასს — უკანასკნელ თაობას, რომელიც არ კვდება. ამას იგი აკეთებს იმ ისტორიის წარმოდგენით, რომელიც დაიწყო მისი უკანასკნელი სტუმრობით იმ ადგილას, რომელიც ოდესღაც მისი მამის სახლი იყო, მაგრამ შემდეგ იუდეველთა სახლად იქცა. იმ ისტორიის თხრობაში, რომლის წარმოდგენაც იესომ დაიწყო, იგი მივიდა იმ წერტილამდე, სადაც იერუსალიმი და ტაძარი, რომლის შესახებაც მოწაფეებს სურდათ ცოდნა, დასანგრევი იყო (70 წ. ახ. წ.). მან ეს განადგურება შურისგების დღეებად განსაზღვრა, რაც მისი მსახურების საწყისი განცხადების ნაწილი იყო. „შურისგების დღეები“ აღნიშნავდა არა მხოლოდ იერუსალიმის განადგურებას 70 წელს, არამედ აგრეთვე ღვთის რისხვის დროს, როგორც იგი შვიდ უკანასკნელ ჭირშია წარმოდგენილი.

ვინაიდან ეს არის დღე უფლისა, ღმერთისა ცაბაოთისა, შურისგების დღე, რათა იძიოს შური თავის მტრებზე; და მახვილი შთანთქავს, და გაძლება და დაითვრება მათი სისხლით; რადგან უფალს, ღმერთს ცაბაოთს, მსხვერპლი აქვს ჩრდილოეთის ქვეყანაში, მდინარე ევფრატთან. იერემია 46:10.

ბაბილონზე „შურისგების დღე“, რომელიც წარმოდგენილია „მსხვერპლით ჩრდილოეთის ქვეყანაში, მდინარე ევფრატთან“, იწყება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონით.

უფლის რისხვის გამო იგი აღარ დასახლდება, არამედ სრულიად გაუდაბურდება; ყოველი, ვინც ბაბილონს ჩაუვლის, განცვიფრდება და დაუსტვენს მის ყოველ წყლულზე. განეწყვეთ ბაბილონის წინააღმდეგ ირგვლივ; ყველამ, ვინც მშვილდს ჭიმავს, ესროლეთ მას, არ დაინდოთ ისრები, რადგან მან შესცოდა უფალს. შეჰყვირეთ მას ირგვლივ: მან ხელი მისცა; დაეცა მისი საძირკვლები, დაინგრა მისი კედლები, რადგან ეს არის უფლის შურისგება; იძიეთ შური მასზე; როგორც მან ჰქმნა, ისე უყავით მას. მოსპეთ მთესველი ბაბილონიდან და ისიც, ვინც ნამგალს ხმარობს მკის ჟამს; მჩაგვრელი მახვილის შიშით თითოეული თავის ხალხს მიიქცევა და თითოეული თავის ქვეყანას გაიქცევა. ისრაელი გაფანტული ცხვარია; ლომებმა განდევენს იგი: პირველად აშურის მეფემ შთანთქა იგი, ხოლო ბოლოს ამ ნაბუქოდნოსორმა, ბაბილონის მეფემ, ძვლები დაუმსხვრია მას. ამიტომ ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი, ისრაელის ღმერთი: აჰა, მე დავსჯი ბაბილონის მეფეს და მის ქვეყანას, როგორც დავსაჯე აშურის მეფე. და კვლავ დავაბრუნებ ისრაელს მის სამკვიდრებელში, და იგი იკვებება ქარმელზე და ბაშანზე, და მისი სული გაძლება ეფრემის მთაზე და გალაადში. იმ დღეებში და იმ ჟამს, ამბობს უფალი, მოიძებნება ისრაელის ურჯულოება და აღარ იქნება; და იუდას ცოდვები — და ვერ მოიძებნება; რადგან ვაპატიებ მათ, ვისაც შევინარჩუნებ. ადით მერათაიმის ქვეყანაზე, მასზევე და ფეკოდის მკვიდრთა წინააღმდეგ; ააოხრეთ და სრულიად გაანადგურეთ მათ

კვალდაკვალ, ამბობს უფალი, და ჰქმენი ყოველივე, რაც გიბრძანე. ბრძოლის ხმაა ქვეყანაში და დიდი დაღუპვისა. როგორ გადაიმტვრა და შეიმუსრა მთელი დედამიწის ურო! როგორ იქცა ბაბილონი გაუდაბურებად ხალხთა შორის! მახე დაგიგე შენ, ბაბილონო, და შენც შეპყრობილ იქმენ, და ვერ მიხვდი; აღმოჩენილ იქმენ და შეპყრობილიც, რადგან უფალს შეებრძოლე. უფალმა გახსნა თავისი საჭურველთსაცავი და გამოიტანა თავისი რისხვის იარაღი, რადგან ეს არის ცაბაოთ უფალი ღმერთის საქმე ქალდეველთა ქვეყანაში. მიდით მასზე უკიდურესი საზღვრიდან, გახსენით მისი საცავები; დაახვავეთ იგი გროვებად და სრულიად გაანადგურეთ; ნურაფერი დარჩება მისგან. დახოცეთ ყველა მისი ხბო; ჩავიდნენ საკლავში; ვაი მათ, რადგან მოვიდა მათი დღე, მათი განკითხვის ჟამი. ხმა იმათი, ვინც გარბის და თავს აღწევს ბაბილონის ქვეყნიდან, რათა განაცხადონ სიონში უფლის, ჩვენი ღმერთის, შურისგება, მისი ტაძრის შურისგება. შეკრიბეთ მშვილდოსნები ბაბილონის წინააღმდეგ; ყველანი, ვინც მშვილდს ჭიმავთ, დაბანაკდით მის ირგვლივ; ნურავინ გაექცევა მას; მიუზღეთ მას მისი საქმისამებრ; ყველაფრის მიხედვით, რაც მან ჰქმნა, ისე უყავით მას; რადგან იგი გაამაყდა უფლის წინააღმდეგ, ისრაელის წმიდის წინააღმდეგ. იერემია 50:13–29.

იერუსალიმის განადგურება ჩვენს წელთაღრიცხვაში 70 წელს წარმოადგენს ბაბილონის მეძავის აღმასრულებელ სამსჯავროს, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში მალე მომავალი კვირადღის კანონით. იესომ იცოდა, რომ იგი ჩვენს წელთაღრიცხვაში 70 წელს მომავალ კვირადღის კანონად წარმოაჩენდა, რადგან იგი თავისი სიტყვის ავტორია და თვითონ არის სიტყვა. მნიშვნელოვანია შევიცნოთ იმ წინასწარმეტყველების გარემოება, რომელსაც იესო ლუკას ოცდამეერთე თავში წარმოსახავს, რათა გავიგოთ, რა არის ის ნიშანი, რომელიც ამოიცნობს, რომ უკანასკნელი თაობა მოვიდა.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

ქრისტეს მოსვლა მოხდება ამ დედამიწის ისტორიის უმუქეს პერიოდში. ნოესა და ლოტის დღეები ასახავს სამყაროს მდგომარეობას კაცის ძის მოსვლამდე უშუალოდ წინ. წმინდა წერილი, ამ დროისკენ მიმანიშნებლად, აცხადებს, რომ სატანა იმოქმედებს მთელი ძალით და „ყოვლითავე საცთურებითა სიცრუისადათ“. 2 თესალონიკელთა 2:9, 10. მისი მოქმედება მკაფიოდ ვლინდება იმ სიბნელით, რომელიც სწრაფად მატულობს, და ამ უკანასკნელი დღეების მრავალრიცხოვანი შეცდომებით, მწვალებლობებითა და საცთურებით. სატანა არა მხოლოდ სამყაროს ამყოფებს ტყვეობაში, არამედ მისი საცდურები ჩვენს უფალ იესო ქრისტეს აღმსარებელ ეკლესიებსაც საფუარივით ჟონავს. დიდი განდგომილება გადაიქცევა შუადამისოდენ ღრმა სიბნელედ. ღვთის ხალხისთვის ეს იქნება განსაცდელის ღამე, ტირილის ღამე, ჭეშმარიტების გამო დევნის ღამე. მაგრამ იმ სიბნელის ღამიდან ღვთის ნათელი გაიბრწყინებს.

იგი იწვევს, რომ „ნათელი გამოიბრწყინდეს ბნელიდან.“ 2 კორინთელთა 4:6. როცა „ქვეყანა იყო უხილავი და უდაბური, და ბნელი იყო უფსკრულის ზედაპირზე,“ „ღმერთის სული იძვროდა წყლების ზედაპირზე. და ღმერთმა თქვა: იყოს ნათელი; და იქმნა ნათელი.“ დაბადება 1:2, 3. ასევე სულიერი სიბნელის ღამეში ღვთის

სიტყვა გაისმის: „იყოს ნათელი.“ თავის ერს იგი ეუბნება: „აღსდექ, გამობრწყინდი; რადგან მოვიდა შენი ნათელი, და უფლის დიდება აღმოცენდა შენზე.“ ესაია 60:1.

„აჰა,“ ამბობს წმინდა წერილი, „სიბნელე დაფარავს ქვეყანას და წყვდიადი — ხალხებს; ხოლო უფალი აღმოგიბრწყინდება შენზე და მისი დიდება გამოჩნდება შენზე.“ მუხლი 2. ქრისტე, მამის დიდების ბრწყინვალება, მოვიდა ქვეყნიერებაზე, როგორც მისი ნათელი. იგი მოვიდა, რათა ღმერთი გამოეცხადებინა ადამიანთათვის, და მის შესახებ დაწერილია, რომ იგი ცხებულ იქნა „სულიწმიდითა და ძალით“ და „დადიოდა და კეთილს იქმოდა.“ საქმეები 10:38. ნაზარეთის სინაგოგაში მან თქვა: „უფლის სული ჩემზეა, რადგან მცხო მე გლახაკთათვის სახარების საქადაგებლად; მომავლინა მე გულშემუსვრილთა განსაკურნებლად, ტყვეთათვის განთავისუფლების საქადაგებლად და ბრმათათვის თვალის ახელისა, ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად, უფლის სათნო წლის საქადაგებლად.“ ლუკა 4:18, 19. ეს იყო საქმე, რომლის აღსრულებაც მან თავის მოწაფეებს მიაწოდო. „თქვენ ხართ წუთისოფლის ნათელი,“ თქვა მან. „ასე ბრწყინავდეს თქვენი ნათელი ადამიანთა წინაშე, რათა იხილონ თქვენი კეთილი საქმენი და აღიდონ თქვენი მამა, რომელიც ზეცაშია.“ მათე 5:14, 16.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 217, 218.